Premiul II al Conventiei "Picnic la marginea galaxiei" - sectiunea proza

Suflet de Fluier, sange de Dryn

Altagh-An musca nechibzuit din marul violet, avid, flamând si chinuit de drumul aspru al desertului. Era pe jumatate mort de foame si de sete, tot restul simturilor ramânând instinct rapace. Nu mai era capabil nici de gânduri, nici de sentimente. Arata foarte tânar, ai fi zis un copil, daca pe pielea lui transparenta n-ar fi aparut deja acele pete galben-maronii ce constituiau semnul si forta rasei Drynilor - pungile cu rezerva de energie, "camiloaiele". Nu, nu era o batjocura, ci o necesitate si o mândrie.
Oricum, nuanta lor doar drynele si florile de zulnii stiau sa o aprecieze la justa ei valoare!...
- Trebuie sa-l manânci tot! i se paru ca aude porunca unei voci guturale, ce se suprapunea peste tiuitul urechilor.
"Asta-i din cauza insolatiei", gândi, dar în acelasi timp realiza ca nu le mai simtea, nici arsita, nici scrâsnetul nisipului sub talpi. El era în starea "nici", de care doar un pas îl despartea sa se transforme în sunet de fluier si sa cânte nebun, de unul singur. Dac-o fi...
Încerca sa deschida ochii. Vedea ceva, dar vedea ca în ceata. O forma miscatoare prindea contur pe masura ce hrana i se raspândea în trup. În cele din urma putu sa vada dinaintea lui un batrânel slabanog, la fel de violet ca fructul din care îsi astâmparase si foamea si setea. Acum îl auzea clar spunând :
- Trebuie sa-l manânci tot!
"Deci n-am visat!..."
Mesteca mai departe, asezat pe o piatra de hraal. Din când în când ridica privirile spre gazda, la început timid si cu pleoapele întredeschise, pentru a nu-l orbi explozia de lumini schimbatoare din ochii celuilalt.
Aflase înainte de plecare ca dincolo de desert traieste o alta rasa, Yryrii, fiinte ciudate, cu reactii si apucaturi la fel de ciudate, ca si aceasta exteriorizare luminoasa a sentimentelor din care, oricum, nu întelegea nimic. Stia ca se hraneau numai cu mere violete, desi nimeni nu vazuse vreodata un pom-mar pe pamânturile lor. Adevarul este ca prea putini dryni din cei plecati au apucat sa mai faca drumul înapoi, iar cei care reusisera au ajuns mult prea vlaguiti pentru a-si depana povestile: se uscau cu vorbele nerostite, iar spiritul lor devenea nerod si se închidea pentru totdeauna în fluiere.
Yryrii îi fusesera descrisi ca fiind specia cea mai perfida a desertului Armanga - numiti batjocoritor "merivori" - numai ca nimic nu se potrivea cu ceea ce vedea el. Doar acea orga de lumini prin care îsi exprimau bucuriile parsive era asa cum si-o închipuise. Altfel, daca n-ar fi avut pielea violeta, pentru el ar fi fost acelasi lucru cu Pomorii din savanele de zulnii. Si tocmai aceste savane regreta ca lipseau din

preajma lui. Florile lor...
Mesteca destul de greu din cauza oboselii. Îl dureau si buzele arse de soare, sângerau prin cele câteva rupturi ale pielii întinse. Fructul era carnos, plin, avea gust dulce-sarat, ca de fiantina. Sucul liliachiu ce i se prelingea pe barbie, unindu-se sub ea în picaturi mari, nu se deosebea cu nimic de culoarea si de consistenta sângelui. "Sânge de yryr... puah! Dezgustator...", îi veni în minte, "... parca as fi un canibal!"
Picaturile cadeau regulat pe camasa alba si o înmuiau, ca de acolo sa se scurga pe podea, supte de lemnul uscat.
Cu greu termina de mâncat marul si vru sa arunce cotorul.
- Nu!!! îl repezi gazda. N-ai luat decât o înghititura. Dupa atâta drum... Apoi glasul i se înmuie: trebuie sa-l manânci pe tot ca sa prinzi puteri.
Mesteca mai departe înghitind întregi sâmburii prea tari si alunecosi. Codita cenusie o arunca afara, pe nisipul fierbinte, o privi cum fumega pâna dispare în scrum, urmari fumul scârbos cum se înalta, respira adânc cu suierat de fluiere însufletite un cântec care-l îndemna:
"Uita-te la ferestre ca sa nu adormi, uita-te la fe...", dar simtea oboseala si somnul si le lasa sa-l patrunda pentru ca le avea deja în madulare si înfasurate în jurul mintii.
Se ridica de pe piatra de hraal si se întinse cu ochii înca întredeschisi înainte de a-si sprijini capul pe ea. Se miscase greoi, cu sunetul fluierului în urechi si, în starea "nici" amestecata cu aiureala din minte, îi daduse fara sa vrea ascultare. Asa se face ca vazu ferestrele. Stupoarea dura pâna când întelese ca erau - una si una - piei transparente de dryni, piei netede, fara pungi, întinse pe vergele. O urma de groaza tot mai avu loc sa se strecoare în jumatatea de simt ramasa treaza, numai ca petele lui galben-maronii erau înca si mai secatuite decât el si pline ochi cu sâmburi necopti de mere...
Adormi.
Apoi visa.

Era într-o ceata violeta, moale ca puful mocalylor singuratici. Atingerea lor fina, cât deliciu!... Nu era nici urma de umezeala, dimpotriva, o caldura blânda îi luneca pe tot corpul dezlipindu-i în fâsii pielea arsa de soare. Refacea în somn drumul parcurs prin desert, doar ca arsita se transformase în ceata împrumutând culoarea fructului din care îsi potolise foamea si setea, iar în locul întinderii de nisip marunt si usturator de fierbinte simtea gâdilatul ierbii-lâna-aurii. Parca vedea si tufe de zulnii, cu sexul abia înflorit, ce-ar fi putut sa-l bucure daca se apropia ceva mai mult de ele, însa de ce s-o faca? Niciodata florile lor nu ar fi putut înlocui caldura si avântul unei dryne...
Înaintând, oboseala îl parasea de la sine, iar muschii deveneau elastici si tot mai puternici, tot mai greu de stapânit.
Era pe jumatate treaz când a simtit un pericol libidinos lipindu-i-se de spate. Spaima îl îndemna sa fuga, numai ca ramânea imobil, tintuit de radacini bine înfipte în spuma moale si tandra a pungilor de piele. Abia trezindu-se de-a binelea,

a înteles de ce nici un dryn nu vazuse vreo urma de pomi-mar la merivori: samânta încoltea în terenul fertil al energiei lor, iar arborele îsi avea radacinile tocmai acolo. Cel de deasupra lui era greu ca o ocna si atât de încarcat încât i se aplecasera crengile.
Îl vedea clar. Mar cu mar. Asta-i schilodea mintea: marul pe care-l mâncase el, sâmburii... Ultima dryna care strabatuse desertul înaintea lui fusese Aranah-Ee, doar în cautarea ei pornise...

Camera spatioasa a yryrului arata pustie. Într-un colt, dupa ce desprinsese carapacea unei insecte consumate înainte, un paianjen mare de desert îsi cârpea plasa rupta la margini. De afara razbatea rapaitul unei ploi torentiale, cu volumul dat la maximum.
Delir pentru un dryn!
Ar fi savurat în inconstienta extazul, dar tocmai atunci aparura în usa doi copii goi si uzi. În urma lor, batrânul cara un cos enorm împletit din nuiele de onada.
Ochii viperii ai yryrului masurara mai întâi pomul-mar, apoi rezerva lui de energie din pungi. Orga de lumini îsi relua iuresul. Producea spirale flescaite de dezamagire.
- Îti pastrezi energia pentru zulnii, ai? gâlgâi furios yryrul. În mintea ta ar trebui sa fie numai evadare!
Râse.
Apoi gândi cu voce tare:
- Poti sa visezi... asta da gust merelor.
Altagh-An ar fi vrut sa-i raspunda. Ar fi raspuns fara doar si poate acelei provocari gâlgâite, daca nu l-ar fi furnicat suvita de apa descurcareata ce sarise peste bariera incandescenta pusa de yryr la usa. Acum îi umplea gâtlejul si se strecura în toate celulele.
Draguta de ea, cum i-o fi venit ideea sa-l ajute?
Nu s-ar fi imaginat atât de atragator încât sa nasca sentimente pâna si unei ape. Dar, daca tot s-a întâmplat, însemna ca norocul era pe aproape, chiar de partea lui, chiar si prin faptul ca batrânul nici n-o remarcase.
- Taci, ai? gâlgâi acesta din nou. Uita-te la fereastra aia din colt, de lânga cea noua. O vezi? E oarba!... Pielea ta o va face si pe ea noua... Si n-ai sa ma urasti, nu-i asa?... Îti ofer iubirea eterna lânga Aranah-Ee, frumosule!
Înca o suvita de apa. Apoi a treia. Dar tot era prea putin ca sa ia în piept un pom rodit si un desert deodata. Tacerea îl revigora. Asteptarea ar fi fost o solutie si mai buna, dar merele se coceau între timp.
- Repede! urla yryrul când culoarea lor capata intensitatea pârgului, violetul pe care-l astepta. Trebuie culese toate pâna nu sta ploaia!
Cel mic rupse unul si fugi sa-l aseze în cos, usor, ca pe un ou.
"Netotul!", scrâsni Altagh-An, simtind în toata fiinta o durere scurta si puternica. Celalalt, mai în vârsta, rupse doua mere de-o data. Durerea tâsni pâna în irisii ochilor deja congestionati...
Cosul se umplea repede.

Ultimele mere, cele mai coapte, de un violet încins, ca sângele proaspat, le culese batrânul si le puse sus, într-o nisa lasata în zid, unde copiii nu puteau ajunge.
- Cele de-acolo ramân de samânta, le atrase atentia. Dupa ploaia asta va aparea o ploaie de alti dryni...
Îsi lingea buzele, merivorul!
Ochii lui nu mai sclipeau, deci nu vedea. Asta îl ajuta pe Altagh-An. Cu trei suvite de apa si eliberat de greutatea rodului, poate ca ar fi putut chiar sa rastoarne pomul-mar. El se simtea destul de bine în pielea lui.
Însa Aranah-Ee? Îl tenta iubirea eterna pe care i-o oferise yryrul...
Afara înca ploua.
"Trebuie!", rasuna un glas interior. Era atât de puternic încât nu avea cum sa nu-l asculte.
"O clipa, doar o clipa de uitare..."
Îsi trase rând pe rând celulele din piele, se încorda cu toata goliciunea si sari spargând fereastra oarba. În clipa aceea, ultima, mai fusese lânga Aranah-Ee...
Când va fi departe, prima lui piele va ajunge la locul pe unde iesise si va ramâne acolo. Vor ramâne amândoua, una lânga cealalta.
Iar el? Va deveni suflet de fluier? Nu avea de unde sa stie. Nu stia nici daca sufletul ei cânta acum. Îi trebuiau alte simturi ca sa îl auda.
Îsi mai întoarse o singura data privirile înapoi.
Îl vazu pe batrân întinzând copiilor câte un fruct în timp ce îi binecuvânta, apoi rezemându-se de usa deschisa si privindu-i multumit cum înfulecau pe nemestecate. De la colturile buzelor li se prelingea în suvite subtiri sucul liliachiu pe care el îl crezuse zeama de mar.
Abia acum întelegea ca era sânge de dryn.
"Clozeth!", scuipa în sila Altagh-An, cu expresia deja sfarâmata la gândul ca mâncase si el, cu aceeasi pofta, un alt mar.
"Sângele ei...", fluiera, parca, vântul.

© Laurentiu Turcu

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.**(online)**